

Pravda a lež

1. Šla Pravda světem a na chudý duchem se smála,
 pro blahoslavený navlíkla honosný šat,
 v zákoutí špinavým drzá Lež ve stínu stála,
ta Pravdu pozvala k sobě přenocovat,
 a Pravda znavená usnula, jen co si sedla,
ze sna se culila, naivka důvěřivá,
jen oči zavřela, už se Lež z postele zvedla
 a začla si pokradmu zkoušet ten její háv.
2. S Pravdou mi můžete leda tak políbit záda,
ženská je ženská, tak jakýpak cavyky s ní,
kdopak tu rozpozná, která je Lež, která Pravda,
až budou obě dvě donaha vysvlečený,
na její blůzu si její brož fešácky připla,
pod paži stříkla si jejím dezodorem,
peníze, doklady, hodinky, všechno jí štípla,
odplivla, odporně zaklela, vypadla ven.
3. K ránu až zjistila Pravda, co všechno jí schází,
před zrcadlem se pak notně podivila:
někdo už odněkud donesl hrst černých sazí,
aby se ta čistá Pravda tak nelišila,
Pravda se smála, že na ni kameny hází:
'Vždyť Lež je to všechno a Lež taky mý šaty
má,'
 blahoslavení s ní protokol sepsali rázem,
byla to rozmluva dost málo přívětivá.
4. Vyfásla pokutu a ještě mohla bejt ráda,
ostatně cizí šmouhy přišili jí,
nějaká mrcha tu tvrdí, že je prej Pravda
a zatím se potlouká nahá a ve škarpě spí,
Pravda se brání a přiznat se nechce,
to máš, holka, marný, jak chceš se dušuj a křič,
Lež zatím, potvora, ukradla vzrostlýho hřebce
a dlouhý a pěstěný nohy ji odnesly pryč.
5. Leckterý hlupák se dodneška o Pravdu hádá,
pravdy se ovšem v těch řečičkách nedobereš,
jistě, že ve světě nakonec zvítězí Pravda,
ale až dokáže to, co dokáže Lež,
často je k mání vodky jen půl litru na tři
a ani nevíš, s kým dneska přenocuješ,
někdo tě vysvlíkně, řeknou ti, že ti to patří,
a dřív, než se naděješ, nosí tvé kalhoty,
a dřív, než se naděješ, nosí tvé hodinky,
a dřív, než se naděješ, jede na tvém koni Lež.

Ranní gymnastika

1. Předklon, záklon, rukama vířit,
vdech a výdech, tři a čtyři,
jen co ráno vyskočíte z postele,
pěkně křepce, lokty na zem,
temno v lebce zmizí rázem,
prospěje to na duchu i na těle.
2. Ať vám tělo svaly hýří,
dřep a výskok, tři a čtyři,
nedejte na sousedovo chrápání,
kdo co říká, ať si říká,
nejlepší je gymnastika,
tělo si pak lépe zvyká na rány.
3. Ve světě se chřipka šíří,
bacha na ni, tři a čtyři,
slabý člověk na sto procent chytne ji,
jedna sprcha vodou chladnou:
bacil prchá, viry chřadnou,
chřipka nemá vůbec žádnou naději.
4. Netvařte se jako výří,
s písni na rtech, tři a čtyři,
nenadávejte a zuby zatněte,
když se tělo leskne potem,
ručník froté vemte poté,
masáž - to je nejlepší věc na světě.
5. A když v samém závěru jste,
běh na místě ještě zkuste,
běhají tak dneska lidé nejedni,
[: v starostech sílu vám dodá
tenhle běh - světová móda,
nikdo není první ani poslední! :]

Nevrátil se z boje

1. Proč se svět jiným zdá, vždyť čím byl, je i
dnes,
dob je čtvero a oči jsou dvoje,
[: vzduch je stejný, i voda je stejná, i les,
jenom on se už nevrátil z boje. :]
2. Dnes je pozdě se ptát, kdo byl po a kdo před,
kdo to v hádkách nás dvou více projel,
[: nikdy víc mi tak moc nescházel jako dnes,
když se už nevrátil zpátky z boje. :]
3. Neměl hlas, vážně ne, ale zpíval moc rád,
ať jsem řek', co jsem řek', on mlel svoje,
[: já byl spáč, ale on nenechával mě spát,
no a včera se nevrátil z boje. :]
4. Ne že bych brečet chtěl, ne, to ne, nemám sil,
ale byli jsme dva, a mám dojem,
[: že se zved' severák, oheň můj uhasil,
když se on nevrátil včera z boje. :]
5. Jaro stáhlo si svůj krunýřek ledový,
povídám: "Kouřil bych, kámo, co je?",
[: "Dáme žváro?", a nic, ticho mi odpoví,
neboť on se už nevrátil z boje. :]
6. Naši padlí tu jsou, jako by nepadli,
drží stráž, hrud' na hrud' vedle sebe,
[: na nebi modravém stromy se zrcadlí,
celý les modrý je jako nebe. :]
7. V pokoji místa dost, co teď s tím udělám,
vše, co bývalo naše, je moje,
[: já nechci nic, podivný pocit mám,
že to já jsem se nevrátil z boje. :]

BOB DYLAN

Mě už nic nezmění /The times they are A-changin´

Občas mám pocit, že chceš se jen vdát
Lepší zůstat tu sám, chodit s děvkama spát
Než žít po tvém boku a zoufat si jen
Ty nekoukej jak život běží
Tak sorry, já jdu, mám dost trapných scén
Tohle to pro mě není...

1.
Měl jsem Tě rád, to však bylo dřív
Tvá zlatá klíčka má z ocele mříž
Tak škrábu a prosím,chtěl bych moc ven
Ty lehce otočíš klíčkem
Já zamávám křídly, ulétnu všem
To víš, klec pro mě není ...

2.
Být matkou, být otcem, prý líbí se všem
Já nemůžu, nechci nést tento kříž
Tak ptám se Boha, proč vůbec jsem
Ty nevzlykej, směju se Ti jen
Potomky mít a za vlast se bít
Stát se otcem to pro mě není ...

3.
Kde prachy mám vzít na vznešenej sen
Snad do práce jít a než skončí se den
Jen makat jak otrok a bejt pro smích těm
Co vozej se velkým fárem
To snad pušku vzít a do banky jít
Pracovat pro mě fakt není ...

4.
Teď už mě znáš, víš kdo já jsem
Snad jednou pochopíš, že nejsem Tvůj jen
Nebudu ideál, co chtěla si mít
Už musím o dům dál jít
A zpívat všem ženám, jak skvělý já jsem
Láska,ta pro mě není ...

5.
Už víte všechno, jak strašný to čin
Vyřkněte ortel nad konáním mým
Oběste muže, já matky jsem syn
Trestejte bez odpuštění
Katovský špalek a oprátku sem
život už pro mě není...!

Míle / Blowing in the wind

1. Míle a míle jsou cest, které znám,
jdou trávou i úbočím skal,
jsou cesty zpátky a jsou cesty tam,
a já na všech s vámi stál,
proč ale blátem nás kázali vést
a špínou si třísnilí šat?

R: To ví snad jen déšť a vítr kolem nás,
ten vítr, co začal právě vát.

2. Míle a míle se táhnou těch cest
a dál po nich zástupy jdou,
kříže jsou bílé a lampičky hvězd
jen váhavě svítí tmou,
Bůh ví, co růží, jenž dál mohly kvést,
spí v špíně těch práchnivých blat?

R:

3. Dejte mi stéblo a já budu rád,
i stéblo je záchranný pás,
dejte mi flétnu a já budu hrát
a zpívat a ptát se vás,
proč jen se úděl tak rád mění v bič
a proč že se má člověk bát?

R:

BULAT OKUDŽAVA

Vojenské boty

1. Slyšíte vojenských bot dupání,
i ptáci poblázněně létají,
žena si rukou oči zaclání,
kam hledí, víte, rozumíte jí?
2. A slyšíte, jak venku buben hřmí,
teď k loučení se nedostává slov,
za eskadronou mlha už se tmí,
vše minulé nám náhle zjasnělo.
3. Kde, vojáku, však vaše kuráž je,
když vrátíte se potom domů zpět,
snad ženy nám ji kradou potají,
jak ptáčka na prsou ji chovají.
4. Kde ale ženy jsou, snad nemáš strach,
když chystáme se překročit svůj práh,
možná, že naproti nám poběží,
však dům je cítit dávno krádeží.
5. Minulost, samá lež, co zbylo z ní,
jen budoucnost je naše naděje,
v polích však tloustne hejno havraní,
nám válka v patách stále ještě zní.
6. V ulicích znovu duní dupání,
zas ptáci svoje křídla rozpjali,
[: žena si rukou oči zaclání,
na naše záda hledí do dáli. :]

Píšu historický román

1. V prázdné láhvi od piva dobré zahraniční
značky
kvetla růže ohnivá hrdě, pomalu a plačky.
 2. Psal jsem řádek po řádku historické veledílo,
vysedával na zadku, až se slilo, co kde bylo.
- R: Všichni píší jen, co slyší, všichni slyší to, jak
dýší,
tak, jak dýší, tak i píší, je to marné, spadla
klec,
v přírodě je to tak dáno, ptát se "proč?" je
zakázáno, to už není naše věc.
3. Byly dálky pobudů, byly výmysly i kravál,
z jizev svého osudu jsem si stehy vytrhával.
 4. Nadbíhal jsem hrdinům, vyprávěl o zašlé
době,
poručickou ofínu jsem si přistříhl sám sobě.
- R:
5. Kostel není ještě mše, fantazie není lhaní,
dopřejte mi dopsat vše, co mám ještě na
napsání.
 6. Dokud září rudý květ rudé růže v temné
fľašce,
dopřejte mi vykřičet slova, co mám na
bumážce.

ALEXANDR GALIČ

Oblaka

Plujou oblaka, oblaka.
Zvolna šinou se obláčky.
Já jím kuřátko tabaka,
hážu do sebe koňáčky.

plujou tam, kde je Abakan,
do tý krajiny daleký.
Zima nezkrusí oblaka,
já ji v sobě mám navěky.

Po pás vmrznul jsem do těch cest,
kde jsem sochozem drtil led.
V chladu, kterej se nedá snést,
žil jsem v táborech dvacet let.

V kostech pořád mi sedí mráz,
v uších kolejnic ranní skřek...
Teď mi doneste ananas
a ještě dvojítej koňáček.

Plujou oblaka, kde je náš
milej kolymскеj sněžnej kraj.
Však je nehlídá žádná stráž,
na amnestii nečekaj.

Já se nakonec taky mám.
Dvacet let je pryč jak pár dní.
Sedím v putyce jako pán,
i ty zuby mám původní.

Plujou oblaka na východ,
ony nečekaj na důchod,
k jejich šťastnejm dnům nepatří
datum čtyři a dvacet tři.

V ty dny v hospodách spousta z nás
tiše životu přitaká
a naší paměti zas a zas
plujou do těch míst oblaka.